

vertrouwen uitstralen

17 – 21 oktober

To teach
is to touch
someone's life.

Het is van het grootste belang om op te voeden vòòr iets, eerder dan tegen iets. Opvoeding dient niet in de eerste plaats preventief, defensief of reactief te zijn, beschermend tegen alle mogelijke reële of ingebeelde gevaren. Angst en wantrouwen zijn de slechtste raadgevers. Het is veel levengender om op te voeden vanuit positieve idealen.

Sleutelwoord in de opvoeding dient te zijn vertrouwen, en als het even kan, "proactief" vertrouwen : een vertrouwen dat véerder gaat, dat niet moet verdiend worden maar dat zo maar gegeven wordt. Vertrouwen dat risico's durft nemen.

Nikolaas Sintobin sj

Wij zullen samen gemeenschap worden.
Het zal nooit een doek zonder scheuren zijn.
Het zal een lappendoek van kleuren zijn.
God is een God van vele kleuren.
Zijn geschiedenis is verbonden met die van mensen.
Met hardlopers en mankepoten,
met redenaars en stamelaars,
met kladschilders en kunstenaars,
met heiligen en zondaars.
Zijn Kerk is een verhaal in vele kleuren.
Soms willen mensen, leiders en voetvolk,
ze in één tint schilderen.
Soms zijn kerkmensen kleurenblind.
Af en toe is mijn kerk een huis van groot gelijk.
We belijden wel het geloof in God en in Zijn liefde,
maar we zijn hard voor wie anders denkt,
voor wie anders bidt,
voor wie anders doet of anders zingt.
Stel je voor dat God, vermomd in een mens
– en hoe kan Hij anders –
voor de deur zou staan?
Zou God binnen mogen?"

Gekneusd vertrouwen, vaste hoop

Mogen we nog hopen en vertrouwen? Het lijkt wel dat hoop en vertrouwen uit onze tijd zijn geëmigreerd naar herbergzamer oorden. Je kan amper een straat aflopen of achter een deur van een van de huizen woont iemand die het met hopen en vertrouwen moeilijk heeft. Er hangt een soort existentiële angst in de lucht. Als er nog hoop is, lijkt ze wel 'het kleine zusje' (Ch. Pégy) dat groei-problemen heeft. Daarom willen we dit jaar vertrouwen uitstralen.

"Iedereen als origineel wordt geboren, maar dat veel mensen sterven als fotokopieën.

Laat jou dat niet overkomen!"

pauz Franciscus, Christus Vivit 106

vertrouwen uitstralen

Katholiek Onderwijs Vlaanderen - Vicariaat Onderwijs Bisdom Brugge – oktober 2022, week 08

geduldig vertrouwen

Ik ben soms zo ongeduldig, God,
Ik verlang naar snel, direct, concreet resultaat.
Ik heb het soms zo lastig wanneer ik onderweg ben,
in die onzekere fase tussen vertrek en aankomst,
wanneer het vertrouwde achter me ligt
en het nieuwe zich nog niet laat kennen.

Help me om te aanvaarden dat alle groeien,
elke verandering, elke overgang
van de ene tijd naar de andere, gebeurt
doorheen periodes van onzekerheid en dat dit tijd vraagt,
soms lange tijd.

Help me om te onthouden dat ideeën
pril en kwetsbaar beginnen en dat het nodig is om
ze te laten groeien, zich te laten vormen,
zonder onnodige haast;
dat het beter is om ze niet te snel te dwingen
om volgroeid te zijn, vrucht op te brengen,
in staat te zijn om te bepalen wie ik ben,
alsof ik vandaag al kan zijn wat tijd
(die Jij me schenkt)
me morgen pas laat worden.

Alleen Jij kan zeggen wat deze nieuwe geest,
die zich langzaam in me vormt, zal worden.
Omdat ik geloof dat het jouw hand is die me leidt,
durf ik het spannende,
maar ook angstaanjagende gevoel
mezelf onaf te weten,
aanvaarden als deel van mijn groei
en durf ik geduldig vertrouwen op wat komt.

Vrij naar Pierre Teilhard de Chardin, s.j.
Vertaald naar een passage uit Hearts on Fire

volgen, niet achtervolgen...

In de rij van de geschiedenis wordt steeds één vrouw genoemd en toegezongen, Maria! Zie is bekender dan welke beroemdheid dan ook. Zij heeft een roep en een goede naam, die alle tijden heeft doorstaan, al meer dan tweeduizend jaar. Haar mooiste en eerste titel is eigenlijk: "Moeder van Jezus". Zij is moeder geworden van een kind, dat ieder mens verwachtte... Maria staat voor ons, als beeld van een moeder.

Zij heeft het goed gedaan. Haar zoon zal het toch niet van een vreemde hebben. Haar taak als moeder voor haar zoon: **Een tegendraadse jongen, die al vroeg op eigen benen stond en vaak inging tegen traditionele gegevens, als 12 jarige zoek geraakt, in de tempel nog wel, waar de "groten" het laatst gaan zoeken.**

Wij weten ons vaak geen raad als een kind een keer van huis wegloopt, weg-groeit, er andere ideeën op na houdt.

Als moeder, als ouder kon Maria haar kind *niet altijd begrijpen, maar ze is hem blijven volgen*, waar hij ook ging. Als ouder is zij steeds bij haar kind gebleven met haar liefde, belangstelling, zorg... Dat wensen wij alle 'zorgdragers van kinderen en jongeren' toe: blij je kind volgen; niet achtervolgen.

Het is belangrijk te vertrouwen op Gods woord

4 juni 2020 – paus Franciscus

Er is een stem die opeens weerklinkt in het leven van Abraham. Een stem die hem uitnodigt een weg te gaan die absurd lijkt: een stem die hem aanspoort om zich los te maken van zijn vaderland, van zijn wortels, van zijn familie, om een nieuwe toekomst tegemoet te gaan, een andere toekomst.

En dat alles gebaseerd op een belofte, waarop hij alleen maar hoeft te vertrouwen. Vertrouwen op een belofte is niet gemakkelijk, daar is moed voor nodig. En Abraham had vertrouwen.

Abraham luistert

De Bijbel zegt niets over het verleden van de eerste aartsvader. De logica der dingen doet ons ervan uitgaan dat hij andere goden aanbad. Misschien was hij een wijs man, gewend om de hemel en de sterren te bestuderen. De Heer belooft hem dan ook dat zijn afstammelingen zo talrijk zullen zijn als de sterren die aan de hemel staan.

En Abraham vertrekt. Hij luistert naar Gods stem en vertrouwt op zijn woord. Dat is belangrijk: hij vertrouwt op Gods woord. Met zijn vertrek ontstaat er een nieuwe manier om de relatie met God te begrijpen; om die reden maakt de aartsvader Abraham deel uit van de grote geestelijke joodse, christelijke en islamitische tradities als de perfecte man Gods; in staat om zich aan Hem te onderwerpen, ook wanneer zijn wil moeilijk is, zelfs onbegrijpelijk.

De man van het Woord

Abraham is dus de man van het Woord. Als God spreekt, wordt de mens ontvanger van dat Woord en zijn leven de plek waarin het vlees wil worden. Dat is een grote nieuwigheid op de religieuze weg van de mens: het leven van de gelovige wordt nu gezien als roeping, ofwel als een plek waar een belofte gerealiseerd wordt.

En de mens beweegt zich door de wereld, niet onder het gewicht van een raadsel, maar met de kracht van die belofte, die op een dag verwezenlijkt zal worden. Abraham geloofde in Gods belofte. Hij geloofde en ging op weg, zonder te weten waar hij heenging – zo zegt de Brief aan de Hebreëen (vlg. 11,8). Maar hij had vertrouwen.

Mijn God

Als we het boek Genesis lezen, ontdekken we hoe Abraham het gebed beleefde in voortdurende trouw aan dat Woord, dat zich af en toe tijdens zijn reis laat zien. Samenvattend kunnen we zeggen dat in Abrahams leven het geloof geschiedenis wordt. Het geloof wordt geschiedenis. Abraham leert ons namelijk door zijn leven, door zijn voorbeeld, deze weg waarop het geloof geschiedenis wordt.

God wordt niet langer alleen gezien als een kosmisch gegeven, als een verre God die verschrikkingen kan oproepen. De God van Abraham wordt 'mijn God', de God van mijn persoonlijke geschiedenis, de God die mijn wegen begeleidt, die mij niet verlaat; de God van al mijn dagen, de vriend op mijn avonturen; de God die Voorzienigheid is.

Ik vraag me af en ik vraag jullie: hebben wij die ervaring met God? 'Mijn God', de God die me begeleidt, de God van mijn persoonlijke geschiedenis, de God die mijn wegen begeleidt, de God die me niet verlaat, de God van al mijn dagen? Hebben we die ervaring? Laten we daar even over nadenken.

Levend gevoel van Gods aanwezigheid

Van deze ervaring van Abraham getuigt ook een van de meest vernieuwende teksten in de geschiedenis van de spiritualiteit: de *Gedachten* van Blaise Pascal. Hij begint zo: "God van Abraham, God van Isaak, God van Jakob, niet van de filosofen en wijzen. Zekerheid, zekerheid. Gevoel. Vreugde. Vrede. God van Jezus Christus."

Deze gedachten, geschreven op een stukje perkament, werden na zijn dood teruggevonden, ingenaaid in een jas van de filosoof. Ze zijn geen intellectuele reflectie die een wijs man als hij zou kunnen vormen over God, maar een levend, ervaren gevoel van zijn aanwezigheid.

Pascal noteert zelfs het exacte moment waarop hij die aanwezigheid voelt, wanneer hij Hem eindelijk ontmoet: de avond van 23 november 1654. Hij is geen abstracte of kosmische God, nee. Hij is de God van een persoon, van een roeping, de God van Abraham, van Isaak, van Jakob, de God die zekerheid is, die gevoel en vreugde is.

Vertrouwen op God

"Het gebed van Abraham manifesteert zich allereerst in daden: in stilzwijgen richt hij bij elke pleisterplaats een altaar op voor de Heer" (Catechismus van de katholieke Kerk, 2570). Abraham bouwt geen tempel, maar verspreidt stenen op zijn weg die herinneren aan het voorbijgaan van God.

Een verrasende God, zoals wanneer Hij hem bezoekt in de gedaante van drie mannen, die door Abraham en Sara met zorg ontvangen worden en die hun de geboorte van hun zoon Isaak aankondigen (vgl. Gen. 18,1-15). Abraham was honderd en zijn vrouw negentig, min of meer. En ze geloofden, ze vertrouwden op God. En Sara, zijn vrouw, werd zwanger. Op die leeftijd! Dat is de God van Abraham, onze God, die ons begeleidt.

Wandelen in het duister

Zo wordt Abraham vertrouwelijk met God, zelfs in staat om met Hem te discussiëren, maar altijd trouw. Hij spreekt met God en discussieert. Tot aan de ultieme test, wanneer God hem vraagt om zijn eigen zoon Isaak te offeren, de zoon van de oude man, zijn enige erfgenaam. Hier beleeft Abraham het geloof als een drama, als een tastend wandelen in de nacht, onder een hemel die dit keer zonder sterren is.

En dat overkomt ons ook heel vaak, dat we in het duister wandelen, maar met geloof. God zelf houdt Abrahams hand tegen als hij klaar staat om toe te slaan, want Hij heeft werkelijk zijn totale toewijding gezien (vgl. Gen. 22,1-19).

Leren van Abraham

Broeders en zusters, laten we leren van Abraham, laten we leren om te bidden met geloof: naar de Heer luisteren, op weg gaan, in gesprek gaan en zelfs discussiëren. Laten we niet bang zijn om met God in discussie te gaan!

Ik ga iets zeggen wat een ketterij kan lijken. Heel vaak hoor ik mensen die me zeggen: "Weet u, dit is me overkomen en toen ben ik boos geworden op God." – "Je hebt de moed gehad om boos te worden op God?" – "Ja, ik ben boos geworden." – "Maar dat is een vorm van gebed." Want alleen een kind kan boos worden op zijn vader en hem vervolgens weer onder ogen komen.

Discussiëren met God

Laten we van Abraham leren om met geloof te bidden, om het gesprek aan te gaan, te discussiëren, maar altijd bereid om het Woord Gods te ontvangen en in de praktijk te brengen. Laten we met God leren praten als een kind met zijn vader: naar Hem luisteren, antwoorden, discussiëren. Maar transparant, zoals een kind met zijn vader. Zo leert Abraham ons bidden. Bedankt.

vertaling Susanne Kurstjens